ПРИКАЗКА СЛУШЯНА ВЪ УСТОВО-СЕЛО
отъ
АХЖ-ЧЕЛЕБИ.

Едно врѣме имълу единъ юнакъ та гу зовали Иванъ. Той имълъ една яцье каматна ([1]) жена; та додѣ да са ужени на негу, галили са ([2]) съ единъ юнакъ хайдутинъ, на юме Милинъ вайвода. Той ходилъ пу горюе пу съ триста млади момчета, врють ([3]) на отборъ. Еднашь Иваница са расоардила на моаженог' си Ивана, низнамъ за

(1) *Каматна* значи: *красна.*
(2) *Галилиса*, значи: любилися.
(3) *Врютъ*, значи: всичкы.—Единъ го изговарять *врють*, другы-тѣ—*вритъ*, нъ все умегчено въ края.

какво, та са сдумала съ хайдутинаног' Милина: Ага иде Иванъ на длиога поатя ньекаде да гу фане Милинъ и да гу умбіе; та че тогавъ тія дванина-на да са зиомать. Прикаралу са е едноашь Ивану му, та тоаргнува рану въ поньедьелникъ вутрина съ другарье ньеси да поатюва и друмува; та че зароачялъ женену си, въ Нидьеля вечеръ; да гу вдигне рану въ поньедьелникъ вутрина, да си не податъ екташенье му та да остане той самичекъ. Ага въ поньедьелникъ вутрина на са е бьело соавналу и слоанце угрьелу. Ивана Иваница иоще не рука (4) да стане на поатъ да тоаргне. Сички си са изотишли лю Иванъ си е останалъ. Иванца са е приправила като че е заспала. Сабудилъ са е Иванъ и видьелъ че са е бьелу соавналу и екташенье му са отишли. Рипналъ и нагудилъ Иванца да му насипе пушкана и пищольенье и конянъ да му уседлае въ подникамъ (5). Като зела пушкана и пищольенье да насипе и видьела че си са били поални, испразнила хи и хи напоалнила съ поарсть, и конянъ му е уседлала, та че му тогава казала. че му е сичко приготвила.

Опасалъ са Иванъ и тоаргналъ, пакъ Иванца гу испратила. Варвалъ колко варвялъ дошиолъ до ная гора, дену го е билъ чякалъ Милинъ вайвода, чи нестигналъ още негови ньe екташе. Бутналъ тогава конянукъ си да са набарзи, чи конянъ са спрьелъ и нерачилъ да варви. Ага са поразглиодалъ Иванъ на горя на долу. чи видьелъ Милина вайвода съ негована юнацка дружина да варви право нахъ него; упиоеналъ тогавъ Иванъ пушка-на нахъ негу, ала нефатила. Извадилъ и пищоленье. тія пакъ хичь нефатили. Охналъ си тогава Иванъ и кончецуму си ріекалъ: коню лю мой хранени, ти ма си много пѫти отнималъ. диое да та видье и сега мог' ли щешь да ма ютниомишь отъ сес пусти изядници. Тогава му конянъ продумалъ въ нова усилно врьеме и му рьекалъ: Иване мой сайбію, яцье ги е било проклиото твоене любе, яцье са е на тебе разсоардило и разядосало, та ти е направило гольемъ душманлъкъ: изпразнило ти е пушка-на и пищольe-ньe, та ти хи е напоалнило съ поарсть, да си та льосно фане Милинъ вайвода и да си та погуби, занъ тия дванина-на да са зиоинать. Множимъ та самъ отнималъ и пакъ ще да са помоачя добро да ти сторимъ. Люкано си иоще дума думаше, Иванъ се найде опрѣешь сараенье му, ала бѣха затворени врють, вратана на сараянъ та са забави Иванъ малу много прѣдъ сараенье му доде да флезе лю таманъ презъ вратана да мине, де гу застигна Милинъ войвода

(4) *Рука*, значи: вика съ гласъ.

(5) *Подникамъ*, значи: оборъ, конушница, яхъръ.

и лю на мьестуну си гу примахна. Тогава Иванца отвори сараенье Милинуму и му зафаляше чи е юнакъ надъ юнаци. Ага е влелъ Милинъ въ сараенъ та са е разглиодвалъ на самъ на татакъ и вечера е дошло. Нагудила Иванца вечера да вечерать, ала той ни рачи да яде, ами хи рѣкалъ да му найде и донесе до двье оки катрапь, чи му яцье тріебва. Како му нашла Иванца катрянинъ и му гу донела, попитала гу защокъ му е толковъ притрьебвалъ, та остави и вечера на заради него. Тогава хи Милинъ рьекалъ: гольемъ грьехъ самь сторилъ, чи си утрьепахъ Ивана бизъ никакавъ кабахать заради тебе; затова щѫ та намажямъ катрань та ща да та запалямъ да изгоришь жива, да дано ми са испростать баремъ Иванови сье грьехове.

ПРИКАЗНИЦЫ ОТЪ ШОПСКО.

I.

Имало іеté единъ щърколъ и лисица та се много обичяли. Щърколо кликналъ лисица-та нá-госкье, турилъ млѣко у іедно гърне да ручать; онъ си ручялъ, а она облизвала на около и така останала гладна. И лисица-та юте кликнала пакъ щърколо нá-госкье, сѣднале да ручять, она была сыпáла млѣко на тепсія; она си ручяла, а онъ юте тропалъ, тропалъ по тепсія-та и се не наручялъ. Откакъ станале отъ трапеза-та, онъ ю рѣкълъ: Я кога те кликахъ у насъ нá-госкье, ты се добрѣ наручя, а язека сега останахъ гладенъ. Лисица-та му рѣкла: Ѥте́, ты ручя та те чю сичкый-о свѣтъ, а я у вазека се 'ичь ненаручяхъ.

II.

Имало юте вълкъ и лисица та си живѣяле нá-юдно. Веднѫж'ь лисица-та видѣла 'дѣ се туряло медъ. Като си сѣделе съ вълк-ó, она се прѣсторила, че я хóкатъ и се обадила: ха! що? Идемъ, идемъ. Вълко я пыталъ, кѫдѣ че идешь? она рѣкла: кликатъ ме да кръстимъ. Ошла, божнимъ да кръсти; она іеté ошла да ручя мед-ó. ручяла до'дѣ се наручяла. Като си ошли дома пыталъ я вълк-ó: какво му тури имя-то? рѣкла: башламадже (захващанье). Така вторый-о и трекый-о пѫть (1) го се лъгала, до'дѣ изручяла сьвь-ю медъ. Кога изручяла мед-ó и си ошли, пакъ я попыталъ: какво му тури имя-то? она рѣкла: битьрмедже (свършянье).

(1) Въ села-та у планина-та изговарять: пать, нейдѣ и толкова смѣгченно щото са чуе и *пякь*; а въ градъ-тъ говарять чисто *пѫть*.